

“मीठे बच्चे- बाबासँग इमान्दार रहने गर, आफ्नो सच्चा-सच्चा चाँट राख, कसैलाई पनि दुःख नदेऊ, एक बाबाको श्रेष्ठ मतमा चलिराख।”

प्रश्न:- जो पूरा ८४ जन्म लिन्छन्, उनीहरूको पुरुषार्थ कस्तो हुन्छ?

उत्तर:- उनीहरूको विशेष पुरुषार्थ नरबाट नारायण बन्ने हुन्छ। आफ्ना कर्मेन्द्रियहरूमाथि पूरा नियन्त्रण हुन्छ। उनीहरूको दृष्टि विकारी हुँदैन। यदि अहिलेसम्म पनि कसैलाई देख्दा विकारी ख्याल आउँछ, विकारी दृष्टि जान्छ भने सम्झ पूरा ८४ जन्म लिने आत्मा होइन।

गीत:- इस पाप की दुनियाँ से.....

ओम् शान्ति। प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो पापको दुनियाँ हो। पुण्यको दुनियाँलाई पनि मानिसहरूले जानेका छन्। मुक्ति र जीवनमुक्ति पुण्यको दुनियाँलाई भनिन्छ। त्यहाँ पाप हुँदैन। पाप हुन्छ दुःखधाम, रावण राज्यमा। दुःख दिने रावणलाई पनि देखेका छौं, रावण कुनै चीज होइन फेरि पनि पुतला जलाउँछन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी यस समय रावण राज्यमा छौं, तर छेउ लागेका छौं। हामी अहिले पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। बच्चाहरू यहाँ आउँछन् भने बुद्धिमा हुन्छ- हामी बाबाको पासमा जान्छौं, जसले हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ। सुखधामको मालिक बनाउनु हुन्छ। सुखधामको मालिक बनाउने ब्रह्मा होइनन्, कुनै पनि देहधारी होइन। उहाँ हुनुहुन्छ नै शिवबाबा, जसको देह छैन। देह तिम्रो पनि थिएन, तर तिम्रो फेरि देह लिएर जन्म-मरणमा आउँछौं त्यसैले तिम्रो सम्झन्छौं- हामी बेहदको बाबाको पासमा जान्छौं। उहाँले हामीलाई श्रेष्ठ मत दिनुहुन्छ। तिम्रो यस्तो पुरुषार्थ गर्नाले स्वर्गको मालिक बन्न सक्छौं। स्वर्गलाई त सबैले याद गर्छन्। सम्झन्छन्- नयाँ दुनियाँ अवश्य छ। त्यसलाई स्थापना गर्ने पनि अवश्य कोही छ। नर्कलाई पनि कसैले स्थापना गर्छ। तिम्रो सुखधामको पार्ट कहिले पूरा हुन्छ, त्यो पनि तिम्रोले जानेका छौं। फेरि रावण राज्यमा तिम्रो दुःखी हुन पुग्छौं। यस समयमा यो हो दुःखधाम। चाहे जतिसुकै करोडपति, पदमपति छन् तर पतित दुनियाँ त अवश्य भनिन्छ नि। यो कंगाल दुनियाँ, दुःखी दुनियाँ हो। चाहे जतिसुकै ठूला-ठूला घरहरू छन्, सुखका सबै साधन छन् तैपनि भनिन्छ पतित पुरानो दुनियाँ। विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहन्छन्। यो पनि बुझ्दैनन्- विकारमा जानु पाप हो। भन्छन् यो विना सृष्टि कसरी वृद्धि हुन्छ? बोलाउँछन् पनि- हे भगवान, हे पतित-पावन आएर यस पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुहोस्। आत्माले भन्छ शरीरद्वारा। आत्मा नै पतित बनेको छ तब त पुकार्छन्। स्वर्गमा एक जना पनि पतित हुँदैन।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- संगमयुगमा जो राम्रा पुरुषार्थी छन्, उनीहरूले नै सम्झन्छन्- हामीले ८४ जन्म लियौं फेरि हामी यी लक्ष्मी-नारायणको साथमा नै सत्ययुगमा राज्य गर्छौं। ८४ जन्म एउटाले मात्रै लिएको होइन। राजाको साथमा प्रजा पनि बन्नुपर्छ। तिम्रो ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कोही राजा-रानी बन्छन्, कोही प्रजा। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अहिले नै तिम्रो दैवीगुण धारण गर्नु छ। यी आँखा क्रिमिनल छन्, कसैलाई देख्दा विकारको दृष्टि जान्छ भने उनीहरूको ८४ जन्म हुँदैन। उनीहरू नरबाट नारायण बन्न सक्दैनन्। जब यी आँखामाथि विजय पाउँछौं तब कर्मातीत अवस्था हुन्छ। सारा कुरा आँखामा भर पर्छ, आँखाले नै धोका दिन्छ। आत्माले यी आँखा झ्यालहरूबाट देख्छ, यिनमा त डबल आत्मा छन्। बाबाले पनि यी झ्यालहरूबाट देखिरहनु भएको छ। मेरो दृष्टि आत्मामा जान्छ। बाबाले आत्मालाई नै सम्झाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- मैले पनि शरीर लिएको छु, त्यसैले बोल्न सक्छु। तिम्रोले जानेका छौं- बाबाले हामीलाई सुखको दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। यो हो रावण राज्य। तिम्रो यस पतित दुनियाँबाट छेउ लागेका छौं। कोही धेरै अगाडि बढे, कोही पछि हटे। हरेकले भन्छन् पनि पार लगाउनुहोस्। अब पार त जान्छौं सत्ययुगमा। तर त्यहाँ पद उच्च पाउनु छ भने पवित्र रहनु पर्छ। मेहनत गर्नुपर्छ। मुख्य कुरा बाबालाई याद गर्यो विकर्म विनाश हुन्छ। यो हो पहिलो विषय।

तिमीले अहिले जानेका छौं- हामी आत्मा कलाकार हौं। सबैभन्दा पहिला हामी सुखधाममा आयौं, फेरि अब दुःखधाममा आएका छौं। अब बाबा फेरि सुखधाममा लैजान आउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि

पवित्र बन। कसैलाई पनि दुःख नदेऊ। अरूलाई धेरै दुःख दिइरहन्छन्। कसैमा कामको भूत आयो, कसैमा क्रोध आयो, हात चलायो। बाबा भन्नुहुन्छ- दुःख दिने त पाप आत्मा हो। ऊ पुण्य आत्मा कसरी बन्छ? अहिलेसम्म पाप गरिरहन्छन्। यिनले त नाम बर्देनाम गर्छन्। सबैले के भन्छन्! भन्छन्- हामीलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ! हामी मनुष्यबाट देवता विश्वको मालिक बन्छौं! उनले फेरि यस्तो काम कसरी गर्छन्! त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- सधैं रातो आफूलाई हेर। यदि सपूत बच्चा हौ भने चाट्ट पठाऊ। कसैले चाट्ट त लेख्छन् तर साथमा यो लेख्दैनन्- मैले कसैलाई दुःख दिएँ या यो भूल गरें। याद गर्दै रहून् र कर्म उल्टो गर्दै रहून्, यो पनि ठीक भएन। उल्टो कर्म तब गर्छन् जब देह-अभिमानी बन्छन्।

यो चक्र कसरी घुम्छ- यो त धेरै सहज छ। एक दिनमा पनि टिचर बन्न सक्छन्। बाबाले तिमीलाई ८४ को रहस्य सम्झाउनु हुन्छ, पढाउनु हुन्छ। फेरि गएर त्यसमा मनन गर। हामीले ८४ जन्म कसरी लियौं? कसै-कसैले सिकाउने टिचरले भन्दा पनि बढी दैवी गुण धारणा गर्न सक्छन्। बाबाले सिद्ध गरेर बताउन सक्नुहुन्छ। देखाउँछन् बाबा हाम्रो चाट्ट हेर्नुहोस्। मैले अलिकति पनि कसैलाई दुःख दिएको छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- यो बच्चा त साह्रै मीठो छ। राम्रो सुगन्ध फैलाइरहेको छ। टिचर बन्नु त सेकेण्डको काम हो। टिचर भन्दा पनि स्टुडेन्ट यादको यात्रामा अगाडि जान सक्छन्। त्यसैले टिचर भन्दा पनि उच्च पद पाउँछन्। बाबाले त सोध्नुहुन्छ, कसलाई पढाउँछौं? सधैं शिवको मन्दिरमा गएर पढाऊ। शिवबाबाले कसरी आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ? स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। सम्झाउन धेरै सहज छ। बाबालाई चाट्ट पठाउँछन्- बाबा मेरो अवस्था यस्तो छ। बाबाले सोध्नुहुन्छ- प्यारी बच्चाहरू! कुनै विकर्म त गर्दैनौ? विकारी आँखाले उल्टो-सुल्टो काम त गराउँदैन? आफ्नो चालचलन, चरित्र हेर्नुपर्छ। चालचलनको सारा कुरा आँखामा निर्भर छ। आँखाले अनेक प्रकारले धोका दिन्छ। थोरै पनि नसोधी कुनै चीज उठाएर खायो भने त्यो पनि पाप हुन्छ किनकि विना अनुमति उठायो नि। यहाँ नियम धेरै छन्। शिवबाबाको यज्ञ हो नि। निमित्त जो छ उसलाई नसोधी कुनै चीज खान सक्दैनौ। एउटाले खायो भने अरूले पनि त्यस्तै गर्न थाल्छन्। वास्तवमा यहाँ कुनै चीज चाबी लगाएर राख्ने आवश्यकता छैन। नियमले भन्छ- यस घरभित्र, किचनको सामुन्ने कुनै पनि अपवित्र आउनु हुँदैन। बाहिर त अपवित्र-पवित्रको सवाल नै हुँदैन। तर पतित त आफूलाई भन्छन् नि। सबै पतित छन्। कसैले पनि बल्लभाचारी अथवा शंकराचार्यलाई हात लगाउन सक्दैनन् किनकि उनीहरूले सम्झन्छन्- हामी पावन, यिनीहरू पतित हुन्। यहाँ सबैको शरीर पतित छ तैपनि पुरुषार्थ अनुसार विकारको संन्यास गर्छन्। त्यसैले निर्विकारीको अगाडि विकारी मनुष्यले शिर झुकाउँछन्। भन्छन् उहाँ धेरै स्वच्छ धर्मात्मा मनुष्य हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा त अपवित्र हुँदैनन्। हौ नै पवित्र दुनियाँ। एकै किसिमका हुन्छन्। तिमीले यो सारा रहस्यलाई जानेका छौ। सुरुदेखि लिएर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य बुद्धिमा रहनु पर्छ। हामीले सबै कुरा जानेका छौं। बाँकी केही पनि जान्नु पर्ने रहँदैन। रचयिता बाबालाई जान्थौ, सूक्ष्म वतनलाई जान्थौ, भविष्य पढलाई जान्थौ, जसको लागि नै पुरुषार्थ गर्छौं। फेरि यदि चलन त्यस्तो भयो भने उच्च पद पाउन सक्दैनौ। कसैलाई दुःख दिन्छन्, विकारमा जान्छन् या खराब दृष्टि राख्छन् भने त्यो पनि पाप हो। दृष्टि बदलियोस्, यसैमा ठूलो मेहनत छ। दृष्टि धेरै राम्रो चाहिन्छ। आँखाले देख्छ- यसले क्रोध गर्छ अनि स्वयं पनि लड्न पुग्छ। शिवबाबामा अलिकति पनि प्यार छैन, याद नै गर्दैनन्। बलिहारी शिवबाबाको हो। बलिहारी गुरु आपकी.... बलिहारी उहाँ सद्गुरुको हो जसले गोविन्द श्रीकृष्णको साक्षात्कार गराउनु भयो। गुरुद्वारा तिमी गोविन्द बन्छौ। साक्षात्कारले मुख मीठो हुँदैन। मीराको मुख मीठो भयो र? वास्तवमा नै स्वर्गमा त गइन्। त्यो हो भक्तिमार्ग, त्यसलाई स्वर्गको सुख भनिँदैन। गोविन्दलाई केवल देख्नु छैन, त्यस्तै बन्न छ। तिमी यहाँ आएका हौ नै त्यस्तै बन्न। यो नशा रहनु पर्छ हामी उहाँको पासमा जान्छौं, जसले हामीलाई यस्तो बनाउनु हुन्छ। त्यसैले बाबाले सबैलाई यो राय दिनुहुन्छ, चाट्टमा यो पनि लेख- आँखाले धोका त दिएन? पाप त गरिने? आँखाले कुनै न कुनै कुरामा धोका अवश्य दिन्छ। आँखा बिल्कुल शीतल हुनुपर्छ। आफूलाई अशरीरी सम्झ। यो कर्मातीत अवस्था पर्छाडि हुन्छ। त्यो पनि तब, जब बाबालाई चाट्ट पठाउँछौ। हुन त धर्मराजको रजिस्टरमा सबै स्वतः जम्मा हुन्छ। तर पनि बाबा साकारमा आएकाले साकारलाई थाहा हुनुपर्छ अनि सावधान गर्नुहुन्छ। दृष्टि विकारी अथवा देह-अभिमानी हुन्छ भने उसले वायुमण्डललाई अशुद्ध पार्छ, यहाँ बस्दा पनि बुद्धियोग बाहिर जान्छ। मायाले धेरै धोका दिन्छ। मन धेरै तूफानी छ। कति मेहनत गर्नुपर्छ, यस्तो बन्नको लागि। बाबाको पासमा आउँछन्, बाबाले आत्मालाई ज्ञानको शृङ्गार गराउनु हुन्छ। सम्झन्छौ- हामी आत्माहरू ज्ञानबाट पवित्र बन्छौं। फेरि शरीर पनि पवित्र मिल्छ। आत्मा र शरीर दुवै सत्ययुगमा पवित्र हुन्छन्। फेरि आधा कल्पपछि रावण राज्य सुरु हुन्छ। मनुष्यले भन्छन् भगवानले यस्तो किन गर्नुभयो? यो ड्रामा अनादि बनेको छ। भगवानले केही गर्नुभएको कहाँ हो

२। सत्ययुगमा हुन्छ नै एक देवी-देवता धर्म। कोही-कोहीले भन्छन् यस्तो भगवानलाई हामीले याद नै किन गर्ने। तर तिमी अरु धर्मसँग कुनै सम्बन्ध छैन। जो काँडा बनेका छन् उनीहरू नै आएर फूल बन्छन्। मनुष्यले भन्छन् के भगवानले केवल तिमीहरूलाई मात्र स्वर्गमा लैजानुहुन्छ, हामी मान्दैनौं। के भगवानका पनि दुई आँखा छन् र! तर यो त ड्रामा बनेको छ। सबै स्वर्गमा आए भने फेरि अनेक धर्मको पार्ट कसरी चल्छ? स्वर्गमा यति करोडौं हुँदैनन्। पहिलो मुख्य कुरा भगवान को हुनुहुन्छ, उहाँलाई त बुझ्नु। यो नबुझेसम्म अनेक प्रश्न सोधि नै रहन्छन्। आफूलाई आत्मा सम्झिने भन्ने भन्छन् यो कुरा त ठीकै हो। हामी पतितबाट पावन अवश्य बन्नु छ। याद गर्नु छ उहाँ एकलाई। सबै धर्ममा भगवानलाई याद गर्छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई अहिले यो ज्ञान मिलिरहेको छ। तिमीले बुझेका छौं- यो सृष्टिचक्र कसरी घुम्छ। तिमीले प्रदर्शनीमा पनि कति सम्झाउँछौं। निस्कन्छन् बिल्कुलै थोरै। तर यसको अर्थ यो होइन- अब गर्नु पर्दैन। ड्रामामा थियो गर्यौं, कहीं प्रदर्शनीबाट निस्कन्छन् पनि, कहीं निस्कदैनन्। पछि गएर आउँछन्, उच्च पद पाउने पुरुषार्थ गर्नेछन्। कसैलाई कम पद पाउनु छ भने त्यति पुरुषार्थ गर्दैनन्। बाबाले बच्चाहरूलाई फेरि पनि सम्झाउनु हुन्छ, कुनै विकर्म नगर। यो पनि नोट गर- मैले कसैलाई दुःख त दिइने? कसैसँग लडाइँ-झगडा त गरिने? उल्टो-सुल्टो त बोलिने? कुनै अकर्तव्य कार्य त गरिने? बाबा भन्नुहुन्छ- जुन विकर्म गर्छौं त्यो लेख। यो त जानेका छौं- दवापरदेखि लिएर विकर्म गर्दा-गर्दा अहिले धेरै विकर्म बनेका छन्। बाबालाई लेखेर दिन्छौं भने बोझ हल्का हुन्छ। लेख्छन्- हामीले कसैलाई दुःख दिदैनौं। बाबा भन्नुहुन्छ- राम्रो, चार्ट लिएर आयौं भने हेर्छु। बाबाले यस्तो राम्रा बच्चाहरूलाई बोलाउनु पनि हुन्छ, ठीकै छ हेर्छु त सही। सपूत बच्चाहरूलाई बाबाले धेरै प्यार गर्नुहुन्छ। बाबाले जान्नुहुन्छ- अहिले कोही पनि सम्पूर्ण बनेको छैन। बाबाले हरेकलाई देख्नुहुन्छ, कसरी पुरुषार्थ गर्छन्। बच्चाहरूले चार्ट लेख्दैनन् भने अवश्य कुनै कमो छ, जुन बाबासँग लुकाउँछन्। सच्चा इमानदार बच्चा उसैलाई सम्झन्छु जसले चार्ट लेख्छन्। चार्टको साथमा फेरि चालचलन पनि राम्रो हुनुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) स्वयंको बोझ हल्का गर्नको लागि जे-जति विकर्म भएका छन् त्यो बाबालाई लेखेर दिनु पर्छ। अब कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन। सपूत बनेर रहनु छ।

२) आफ्नो दृष्टि धेरै राम्रो बनाउनु पर्छ। आँखाले धोका नदेओस् यसको सम्हाल गर्नु छ। आफ्नो चलन धेरै-धेरै राम्रो राख्नु छ। काम-क्रोधको वशमा परेर कुनै विकर्म गर्नु हुँदैन।

वरदान:- बितेको कुरालाई चिन्तनमा नल्याएर फुलस्टप लगाउने तीव्र पुरुषार्थी भव अहिलेसम्म जे पनि भयो त्यसलाई फुलस्टप लगाऊ। बितेको कुरालाई चिन्तनमा नल्याउनु- यो नै तीव्र पुरुषार्थ हो। यदि कसैले बितेको कुराको चिन्तन गर्छ भने समय, शक्ति, संकल्प सबै खेर जान्छ। अब वेस्ट गर्ने समय छैन किनकि संगमयुगको दुई घडी अर्थात् दुई सेकेन्ड पनि वेस्ट गर्यो भने अनेक वर्ष वेस्ट गरिदियो त्यसैले समयको महत्वलाई जानेर अब बितेको कुरालाई फुलस्टप लगाऊ। फुलस्टप लगाउनु अर्थात् सर्व खजानाहरूबाट फुल बन्नु।

स्तोत्र:- जब हरेक संकल्प श्रेष्ठ हुन्छ तब स्वयंको र विश्वको कल्याण हुन्छ।